

Callisto's wraak

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur

Callisto's wraak

Willem Meijer

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789461937742
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, karakters van vlees en bloed, de eigen belevingswereld, humor en een beetje erotiek.

In zijn eerste boek diept hij uit de kennis die hij heeft opgedaan als pottenbakker. Zijn kennis en ervaring in de makelaardij wordt is gebruikt voor zijn tweede boek.

Het is een huivering en soms weerzin wekkend verhaal geworden dat zich voornamelijk buiten de grenzen van Nederland afspeelt.

Een serie moordenaar kidnappt jonge kinderen in heel Europa en begraaft ze op speciale plekken. Jarenlang weet hij de misdaden te maskeren.

Het Cold case team Alkmaar (CCTA) weet na diepgaand onderzoek de waarheid boven tafel te krijgen.

Een kat en muis spel tussen moordenaar en CCTA, wat zijn ontknoping krijgt in Egypte.

Verderop in de kantine van de camping is het een drukte van belang. De meeste kinderen zijn daar op de speelplaats aan het spelen, maar dat ligt op ruime afstand van waar hij zich bevindt. Hij zit nog steeds goed verborgen achter de struik te wachten en wacht op zijn kans.

Hij is hier vaker geweest, ooit een keer voor vakantie, maar is er nu voor zaken.

Het plaatsje Bunn ligt vlak bij het Vattern meer. Het is een prachtige omgeving met meren, bossen, campings en vele vrij gelegen stuga's.

Hij loopt naar het meisje toe en vraagt: "Hoi, dametje, heb jij toevallig mijn keeshondje voorbij zien lopen?"

Het meisje schrikt, want ze had hem niet aan zien komen.

"Nee, ik heb niets gezien. Zal ik helpen zoeken?"

"Oh, ja, graag zelfs, waar zullen we eens gaan kijken?"

"Nou, ik denk dat ie wel daar verderop in de bosjes aan het rond scharrelen zal zijn."

"Dat is wel een goed idee, want daar kom ik ook net vandaan en daar staat ook mijn camper."

"Laten we daar maar eens gaan kijken, hoe heet uw hondje?"

Dit scenario had ik al vele malen toegepast, ze traptten er altijd in. Als ze de camper zien, willen ook beslist even binnen kijken.

"Is dat uw camper?"

"Ja, zeker, mijn hondje heet Tommie. Het is een klein wit keeshondje en gewoonlijk luistert hij goed. Ik weet niet wat hem bezielt."

"Och, we vinden hem wel hoor!" zegt het meisje.

Hij loopt voorzichtig achter het meisje aan, pakt zijn zakdoek en giet een beetje van het chloroform er over heen. Dan sluipt hij zachtjes naar haar toe, kijkt om zich heen en als de kust veilig is, drukt hij de zakdoek tegen haar mond en neus aan. Ze spartelt tegen en bijt hem in zijn vinger. maar dan zakt ze bewusteloos in elkaar.

"Kreng," vloekt hij, "nu heb je niet zoveel meer in te brengen, hé!"

Zweden, Bunn, 17 juli 2005, 20.30 uur

Het meisje was rond een jaar of tien oud.

"Wat een lekker dingetje. Het zou zonde zijn als ik dat zomaar voorbij zou laten gaan." slist hij vanachter een flinke struik.

Het meisje speelt op een camping met diverse vrijstaande stuga's in het Zweedse plaatsje Bunn, net even ten noordoosten van Jonkoping en even ten zuiden van Granna. Het is inmiddels een uur of negen 's avonds, maar door de noordelijke ligging lijkt het er voorlopig nog niet op dat het snel donker zal worden. "Nee, donker wordt het pas om een uur of drie 's nachts. Onvoorstelbaar. Dat maakt mijn operatie des te gevaarlijker en daarom des te spannender." mompelt hij, zich nog steeds schuilhoudend achter de struik.

Haar ouders zijn op visite bij een iets verderop gelegen huisje en de twee jongens waarmee zij speelde zijn net naar binnen geroepen. En dat schept mogelijkheden. Het blijft een gevaarlijke operatie, zo op klaar lichte dag een meisje te kidnappen. Maar de wellust komt in hem op en hij kan zijn ogen niet meer van haar afhouden.

Als hij in actie wil komen, komt net de moeder naar buiten en vraagt aan Merel hoe laat ze denkt naar binnen te komen.

"Nee, niet naar binnen gaan!" kreunt hij zacht, nog steeds goed verborgen achter de struik.

"Oh, dat weet ik nog niet hoor, ik ben nog lekker aan het spelen. Mag ik nog een half uurtje buiten blijven? Toe, nou mam, het is toch vakantie!"

Haar moeder zwicht uiteraard voor een dergelijke smeekbede en zegt: "Oké, maar je bent om precies halftien thuis, oké!" "Beloofd." zegt het meisje en gaat verder met spelen.

De moeder gaat weer naar binnen en mengt zich weer in het gezelschap, zich niet bewust van het komende gevaar.

Hij voelt even aan het flesje met chloroform en de flinke katoenen zakdoek in zijn tasje en wacht nog even om zeker te weten dat de kust veilig blijft.

Hij tilt haar snel op, kijkt nogmaals om zich heen en draagt haar snel de camper in. Vervolgens start hij de camper, zet zijn navigatie aan en rijdt rustig weg naar de ingestelde positie, via de E4, richting Granna en dan naar Linköping.

Na anderhalf uur rijden komt hij in Norrköping aan. Daar rijdt hij iets zuidelijk naar Stora Rangen, wat diep verscholen ligt in het bos en grenst aan een meertje.

Het graf heeft hij al eerder die week gegraven, diep genoeg zodat ontdekking nauwelijks mogelijk zal zijn. Dat weet hij uit ervaring. Toch is hij niet altijd zo zorgvuldig geweest. In deze regio zal hij niemand tegenkomen. Hij pakt de schep om het graf toch nog even iets dieper te maken. Als het diep genoeg is gaat hij nat bezweet naar de camper terug.

"Even een snelle douche en dan mijn speciale kleding aan." mompelt hij.

Hij doucht en kleedt zich weer aan. Uitgedost als een chirurg komt hij de voorzijde van de camper binnen, legt een plasticzeil op het tussenbed en legt het meisje erop. Dan kleedt hij haar uit, controleert haar en doet een condoom om. Als hij zich heeft uitgeleefd, wurgt hij haar daarna met zijn handen.

Hij pakt haar levenloze lichaam op en vouwt het plastic om haar heen.

"Nog even voorzichtig zijn met mogelijke sporen." zegt hij zachtjes.

Dan tilt hij haar moeiteloos op en draagt haar naar haar graf, oriënteert zich op de sterren en legt haar hoofd in de juiste positie. Hij legt een klein teddybeertje bij haar en strooit wat kleine sterretjes over haar heen.

Het graf wordt dichtgegooid en zorgvuldig afgedekt met aarde en bladeren. Als hij klaar is, is er van het graf niets meer te zien.

"Zo, dat heb ik hem toch maar weer even geflikt. Ze heeft er niets van gemerkt. Gelukkig maar, want ik zou niet willen dat ze pijn zou lijden."

Hij gaat terug naar de camper en verwisselt eerst de Duitse gestolen kentekenplaten voor zijn eigen platen, stapt in en

vertrekt.

Het graf van het jonge meisje ligt er verlaten bij als honderd en vijftig kilometer zuidelijker de politiesirenes klinken.

Alkmaar, maandag, 12 februari 2007, 900 uur

Hugo loopt de meetingruimte binnen en ziet iedereen aanwezig. “Welkom allemaal, ik hoop dat jullie zijn uitgefeest na het succes van de vorige zaak. We hebben zelfs de gelukwensen van Rob ontvangen. En dat kunnen we toch wel als een extra zege vieren.”

De vorige opdracht was ook gelijk de eerste opdracht van het Cold Case Team Alkmaar.

Per 1 januari van dit jaar waren ze operationeel en ze hadden met succes gehad hun eerste zaak, al was het succes flink verminderd, doordat bij de undercover operatie een agente was vermoord en haar lichaam was verbrand in een keramiekoven.

“Ik had Roel,” zo ga ik verder “vorige week al gevraagd om het internet en alle dossiers af te stropen naar oude onopgeloste moordzaken, waarbij de focus op vrouwen of op kinderen ligt. Heb je al wat gevonden, Roel?”

Roel, acht en twintig jaar, single, de intelligentste van het stel, zeer integer en loyaal, weet wat hij wil en kan. Een echte organisator en teamplayer. Een kei in IT en niet te evenaren op internet.

“Nou, ik ben eigenlijk nog bezig. Ik heb al wel wat vergelijkbare zaken, maar door hun geografische spreiding vraag ik mij echt af of er wel een relatie tussen deze zaken bestaat. Dus, ja, ik heb wat gevonden, en nee, ik weet niet of dit iets gaat worden.”

“Gert, wil jij Roel anders even assisteren, wellicht kan hij jou creativiteit gebruiken?”

Gert, negen en twintig jaar, samenwonend, goed opgeleid, professioneel DJ in zijn eigen tijd, een beetje dromerig en vraagt zich vaak af of hij wel het juiste beroep heeft gekozen. Vanwege zijn vasthoudendheid en nauwgezetheid onmisbaar. Een kei in het speuren naar vergelijkbare zaken. Goede contacten in Europa met Scotland Yard.

“Oké, Roel, zeg maar waar ik je bij kan helpen.”

Ze lopen samen al kletsend de ruimte uit. Voordat ze de ruimte

uit lopen roep ik: "Morgenochtend acht uur de resultaten, heren?"

Ze lopen verder zonder te reageren op mijn opmerking. Leuk om te zien hoe goed die twee op elkaar zijn ingespeeld, was dat ook maar zo tussen mij en Rob, de korpschef.

Rob, is niet echt een teamlid, laat staan teamplayer, drie en veertig jaar, korpschef en ook niet tijdens deze meeting aanwezig. Vooral loyaal richting korpsleiding en heeft weinig gevoel voor zijn mensen. Status en aanzien zijn belangrijker dan begrip en gevoel.

"Evert, wil jij de dossiers en alle overige informatie van onze vorige zaak gaan archiveren. Het kan zijn dat Inlichtingendiensten uit andere delen van de wereld nog behoefte hebben aan informatie, dan kunnen ze die via de gebruikelijke kanalen opvragen."

Evert, twee en dertig jaar, ook goed opgeleid, maar een beetje verlegen lange vent, single, maar bijt zich vast als een tijger in een prooi. Komt vaak onverwacht uit de hoek en bekijkt de zaken vaak vanuit een ander perspectief.

"Prima, Hugo."

En ook hij verlaat de ruimte.

"Zo, dan moeten we eens even gaan bekijken wat ik met jou aan moet, Wilma! Voorlopig heb ik nog even niets voor je te doen."

"Geen probleem, Hugo, ik moet ook nog wat afhandelen met betrekking tot de vorige zaak, dus ik vermaak mij wel."

Wilma, vijf en dertig jaar, moeder van drie jonge kinderen, voorheen veel last van adhd, maar eerlijk, oprecht en staat open voor kritiek en feedback. Voelt goed aan als verdachten of getuigen niet geheel de waarheid vertellen. Wilma was geen boevenvangster, nee, maar als we de boef eenmaal hadden gevangen, dan wist zij moeiteloos de waarheid uit hem of haar te peuteren.

Als ook zij de ruimte heeft verlaten, zeg ik tegen Corrie: "Zo, Cor, dan zijn we eindelijk weer even alleen, na alle commotie over onze vorige opdracht."

Alkmaar, dinsdag, 13 februari 2007, 8.00 uur

Het is nog wat rommelig om vijf voor acht. Iedereen loopt nog een beetje door elkaar heen, haalt nog wat koffie en kletst elkaar nog wat bij.

Als het acht uur is zeg ik: "Goedemorgen. Roel mag ik jou vragen wat jullie hebben gevonden?"

Roel en Gert staan op en lopen naar het whiteboard. Er is een kaart van Europa op vast gezet met magneetjes. En er staan nog meer magneetjes op in diverse kleuren.

"Op deze kaart," zo begint Roel "heb ik de vermissingen van jonge kinderen in de leeftijd van 5 tot 15 jaar over een gebied zo groot als Europa in kaart gebracht. Ik heb daarbij wat categorieën aangebracht. De rode magneetjes tonen vermiste meisjes waarvan nooit meer iets is vernomen. De blauwe zijn jongens en de gele zijn meisjes wiens lichamen ooit zijn teruggevonden en idem groen voor de jongens. Onze bijzondere aandacht gaat uit naar meisjes wiens lichamen al dan niet zijn teruggevonden en waarvan de dader niet is gevonden. Deze vermissingen zijn afkomstig uit zeer verschillende landen, Zweden, Duitsland, Oostenrijk, Spanje, Portugal, Griekenland, Turkije, Frankrijk/Corsica. Het betreft hier allemaal meisjes die opeens waren verdwenen terwijl ze op vakantie waren. Meestal met hun ouders, maar soms ook alleen met een moeder of vader. Ik heb nog geen dossiers opgevraagd, omdat we het eerst eens moeten worden of dit onze volgende zaak gaat worden. En soms per land meerdere vermissingen. Ook hebben we een vermissing welke ergens in augustus 2001 is gemeld op Lanzerote en waarvan het lichaam zes maanden later bij toeval is ontdekt. Het lijkje lag begraven in de grond, welke een jaar later werd ontgonnen voor de bouw van enkele vakantiecomplexen. Een gelukje bij een ongelukje dus. Het meisje bleek te zijn gewurgd, nadat het meerdere malen was verkracht. Er konden destijds geen sporen van de mogelijke dader worden gevonden. Het meisje heeft ook geen weerstand

Corrie, twee en veertig jaar, onze vaste patholoog anatoom. Gedegen specialist en ruim vijf en twintig jaar ervaring op het vakgebied, sinds enige maanden gescheiden en moeder van één dochter van vier en twintig.

Ik kende haar al bijna mijn hele politieleven en had eigenlijk een beetje een relatie met haar. Hoewel ik nog niet precies wist wat voor een. We konden het goed met elkaar vinden en voelden elkaar goed aan en dat vond ik eigenlijk wel het belangrijkste.

En last but not least, mijzelf, met zes en veertig jaar de oudste en meest ervaren rechercheur van de vier. Ervaren teamleider, heb inmiddels veel ervaring met diverse verhoortechnieken en weet vaak het beste uit mijn team te halen.

geboden, omdat hier geen sporen van te vinden waren. Dat kan betekenen dat de dader het meisje eerst heeft bedwelmd, zodat verzet niet mogelijk was. Wel bleek bij nader onderzoek dat ze er een stuk tape over haar mond was geplakt en dat haar armen en benen met tape waren verbonden. Wellicht was dat uit voorzorg gedaan.

Bij die andere gevallen is er dus nog geen lichaam gevonden en als we met een identieke moordenaar te maken hebben, dan kan het dus best zo zijn dat hij of zij de lichamen op andere plaatsen wel beter en vooral dieper heeft kunnen begraven en dat het hier om veel meer moorden kan gaan. Het kan best zijn dat er zich nog veel meer vergelijkbare zaken zich zullen prijsgeven. Wij blijven voorlopig even speuren."

"Is hier al door andere Inlichtingendiensten aandacht aan besteedt?" vraag ik.

"Dat hebben we nog niet kunnen achterhalen." antwoordt Gert.

"Het lijkt erop dat we al meer dan voldoende vergelijkbare zaken hebben ontdekt waar we iets mee kunnen. Bij hoeveel van de vermissingen gaat het om kinderen met een Nederlandse Nationaliteit?"

"Dat weten we nog niet precies, zeker om een stuk of twee, maar wellicht meer. Het meisje uit Lanzerote was afkomstig uit Hoofddorp."

"Oké, heren, goed resultaat, zoek maar verder en betrek Evert er ook nog even bij als hij tenminste klaar is met het archiveren van de dossiers."

Evert steekt zijn duim op.

"Verder nog vragen?"

Wilma staat op en loopt naar de kaart van Europa en vraagt: "Weten we in welke periode deze kinderen allemaal zijn vermist?"

"Nee, nog niet precies," antwoordt Gert, "dat zijn we nog aan het uitzoeken, maar bij enkele is al wel komen vast te staan, dat het voornamelijk om de zomer periode gaat, zo tussen Juni en September."

"Hm," mompelt Wilma, "interessant, daar moeten we maar eens verder gaan induiken. Weet je of er van de vermiste kinderen met een Nederlandse nationaliteit er aandacht is geweest in de media?"

"Nee, geen idee, wil jij dat even uitzoeken Wilma?"

"En Cor, kun jij alvast het dossier van dat meisje uit Hoofddorp lichten? Ik ben benieuwd wat daar allemaal over bekend is. Zij kan wel eens een heel belangrijke schakel worden in deze dodelijke internationale ketting."

"Zal ik doen." antwoordt Corrie.

Iedereen loopt weg en ik vraag aan Corrie of ze nog even naar mijn kantoor wil komen. Als we daar zijn aangekomen, doe ik de deur dicht en kus haar op haar mond, ze doet haar lippen van elkaar en onze tongen verenigen zich.

"Hmm, wat zoen jij toch lekker," zeg ik, "dat heb ik het afgelopen weekeinde gemist."

Mijn dochter en haar vriend waren het hele weekeinde bij mij op bezoek geweest en we hadden zondagochtend in Spaarnwoude geskied. Ik had het nog niet verleerd, al zou het skiën nooit meer het zelfde zijn zonder mijn overleden vrouw.

Medio vorig jaar had ik haar ten gevolge van kanker verloren en ik had veel moeite om de draad weer op te pakken en om weer een relatie aan te gaan met een andere vrouw. Ik vond het eigenlijk ook nog niet gepast om een echte nieuwe relatie op te bouwen, daarvoor was het verdriet nog te vers, maar af en toe een slippertje, dat moest kunnen, als het maar niet in mijn eigen huis was, want daar lagen nog te veel herinneringen.

"Heb je zin om donderdagavond naar de bios te gaan? Ik heb geen idee nog naar welke film, maar op donderdag komen er altijd nieuwe uit, dus er zal wel iets voor onze gading bij zitten."

"Kom je dan vooraf bij mij eten?"

"Hmmm, ja, smaakvol plan."

Waarmee ik niet op het eten doelde.

Spanje, Lanzerote, 21 augustus 2001, 18.30 uur

Ik had Lanzerote al veel vaker bezocht, het was één van mijn favoriete Canarische eilanden. Het ruige landschap en het zeer bijzondere nationale park Timanfaya waren plekken waar ik steeds maar weer terug moest komen. De stranden van Playa Blanca en vooral Papagayo waren een lust voor het oog en niet alleen maar vanwege het strand en de zee. De kinderen die er speelden waren niet te versmaden.

Het Papagayostrand ligt erg afgelegen van de andere stranden. Vanaf de weg, als je dat tenminste een weg mag noemen, want je bonkte de gehele weg met je kop tegen het dak van de auto, was het strand niet zichtbaar. Het lag in een soort van inham en je moest de auto boven laten staan en een pad naar beneden volgen om bij het strand en de zee te komen. Beneden in de inham stonden altijd een hoop caravans. Hoe ze die caravans daar altijd kregen was mij een volslagen raadsel. De weg naar beneden was dermate stijl, dat ik dat nooit met een caravan achter mijn auto zou proberen. De Spanjaarden dachten daar blijkbaar anders over. Het kamperen was er gratis en het was er ook altijd gezellig druk. Niemand sloeg echt acht op de toeristen die ook op het prachtige zandstrand en de zee hun vertier zochten. En juist in die drukte wilde ik mijn slag slaan.

Het begon al een beetje donker te worden en bij enkele caravans waren al kampvuren aangestoken. De meeste staken vuren aan om te barbecueën of alleen voor de gezelligheid.

De meisjes waren verstopperkje aan het spelen en er bleek ook een Nederlands meisje tussen te zitten. Ik had geen idee waar de ouders van het meisje waren, maar eigenlijk kon mij ook niet echt schelen, zolang ze maar uit de buurt bleven. Misschien logeerden ze in Playa Blanca en was ze bevriend met één van de Spaanse meisjes uit een van de caravans. Alles was mogelijk. Ik liep verder naar beneden richting de caravans en zag het meisje wat zich achter een struik verstopte.

"Hoi," zei ik "kun jij mij even helpen wat flessen frisdrank uit

mijn bestelbusje te halen, dan mag je die straks ook helpen opdrinken. En ook Tommie, mijn hondje, zit nog in de auto, daar mag je straks wel mee gaan spelen."

"Ik mag niet met vreemde meneren meegaan." zei het meisje.

Grote genade, daar had je weer zo'n goed opgevoed kind. Die zijn eigenlijk het leukste om te kidnappen.

"Oh, maar ik ben geen vreemde meneer, ik ben Dick, van die gele caravan daar."

En ik wees naar een gele caravan die iets verderop stond.

"Dan is het goed, hé, want ik mag van mijn moeder niets aannemen van vreemde meneren."

Ze liep met mij mee naar de auto en ik keek om mij heen of niemand dat in de gaten had. Ik pakte alvast de grote katoenen zakdoek, deed de achterdeur open en liet haar de flessen frisdrank zien die er stonden.

"Waar is Tommie, ik zie hem niet."

In de tussentijd had ik de chloroform op de zakdoek gegoten en drukte de zakdoek tegen haar mond en neus aan. Binnen enkele seconden was ze buiten westen. Haar slappe lichaam legde ik vlug achterin, deed plakband op haar mond en bond haar handen en benen bijeen. Mocht ze onverhoopt toch wakker worden, dan zou ze toch geen kik kunnen geven. Ik keek nog even om mij heen en stapte toen snel de auto in en reed weg. Het was zeker een risico om de slechte weg helemaal af te moeten rijden met de auto. Als ze snel werd vermist, zouden ze de politie kunnen bellen en dan zou ik ze tegemoet rijden. Dat zou wel een probleem kunnen worden, maar ik ging er vanuit dat het nog wel even zou duren voordat ze in de gaten zouden hebben dat hun vriendinnetje zich niet meer had verstoep, maar gewoon verdwenen was. Ik was blij dat ik het de ouders niet hoefde uit te leggen waar hun dochter was gebleven.

Ik stelde de navigatie in en volgde de weg naar San Bartolome, een kleine veertig kilometer naar het Noorden. Op de weg was het uitgestorven en ik schoot snel op toen ik eenmaal de geasfalteerde weg had bereikt. Na ongeveer vijf en veertig